

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 48.

Sjette Sessions anden Samling.

22de Mode.

Fredagen den 2den Februar.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Hvad nu selve Ansættelsen af disse Gager angaaer, saa er det allerede af den ærede Ordfører antydet, at der deels kunde gjøres en Indvending med Hensyn til Formen og deels med Hensyn til Størrelsen. Hvad det første Punkt angaaer, da hentydede han til det Forbehold, der blev taget ved Finantsloven for 1852—53 om, at Bisperne ved indtrædende Vacancer skulde sættes paa fast Gage. Jeg tror imidlertid dog ikke, at dette Forbehold med absolut Nødvendighed fordrer, at denne Gage ikke skulde kunne bestemmes saaledes, at den blev fastsat til et vist Quantum Korn i Forbindelse med en Pengegage. Forbeholdet gik jo nemlig væsentligt ud paa, at man vilde sikke sig, at der skulde skee en Forandring i den hidtilværende Tilstand, at Tienden i det Hele taget og uden videre stod som Indtægt ved Vacancer af Bispestole, — et Punkt, som jeg maaskee senere kommer til at berøre noget nærmere. Vist er det i ethvert Fald, at man fra Ministeriets Side har opfattet Forbeholdet saaledes, at det ikke kunde være til Hindrer for at fastsætte Bispegagen paa den af mig nysanførte Maade. Forsaa vidt man i Comitébetænkningen har anført, at det var noget afsligende fra, hvad der gjælder om andre Embedsmænd, saa kan det ikke oversees, at hos de Embedsmænd, med hvilke Bisperne nærmest kunde sammenlignes, nemlig de geistlige Embedsmænd, ere jo dog Indtægterne i Korn endog en væsentligt fremtrædende

Deel af Lønningen. Dette med kun Hensyn til Nødvendigheden af at bestemme Gagen i Penge; dernæst skal jeg gaae over til det andet Punkt, nemlig selve Størrelsen af Gagen. Der er allerede gjort nogle Hentydninger til de for store Beløb, der ere givne disse Bisper, og af de Underændringsforslag, som forelægges, maa det jo ventes, at endnu stærkere Angreb herpaa kunne være ivente. Jeg maa imidlertid dog først med Hensyn til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) yttrede om, at man saaledes kunde betragte 3200 Rdlr. som en Normalgage, bemærke, at dette dog ogsaa berøer paa en Misforstaaelse. Der er ikke i saa Henseende Noget, som kan kaldes en Normalgage; og altsaa heller ikke de 3200 Rdlr. Der eksisterer vel en Resolution — dog ikke af 1826, men af 1824 — som imidlertid ikke gaaer ud paa at bestemme nogen Normalgage, men som blot gaaer ud paa, at der kunde finde Dverenskomster Sted, saaledes som der allerede tidligere har fundet Sted med Biskoppen over Sjællands Stift, hvorefter Vedkommende kunde blive enige med Statskassen om, for en Tid, — altsaa ganske provisorisk — at faae et saadant Beløb af 3200 Rdlr. imod Afstaelsen af Tienden; men dette er saaledes ikke Noget, som paa nogen Maade kan siges at begrunde en Normalbestemmelse af Gagen; det var som sagt kun private Dverenskomster med Bisperne og berøede ganske paa deres Jorgodtbestindende. Der er kun bestemt to Gager senere paa en saadan Maade, at man kunde sige, at de ere ligefrem fixerede Gager, og af disse 2 Gager var, som den ærede Rigsdagsmand selv bemærkede, endog kun den ene paa 3200 Rdlr., medens den anden blev fastsat til 4000 Rdlr. — Jeg